సీ రి య ల్

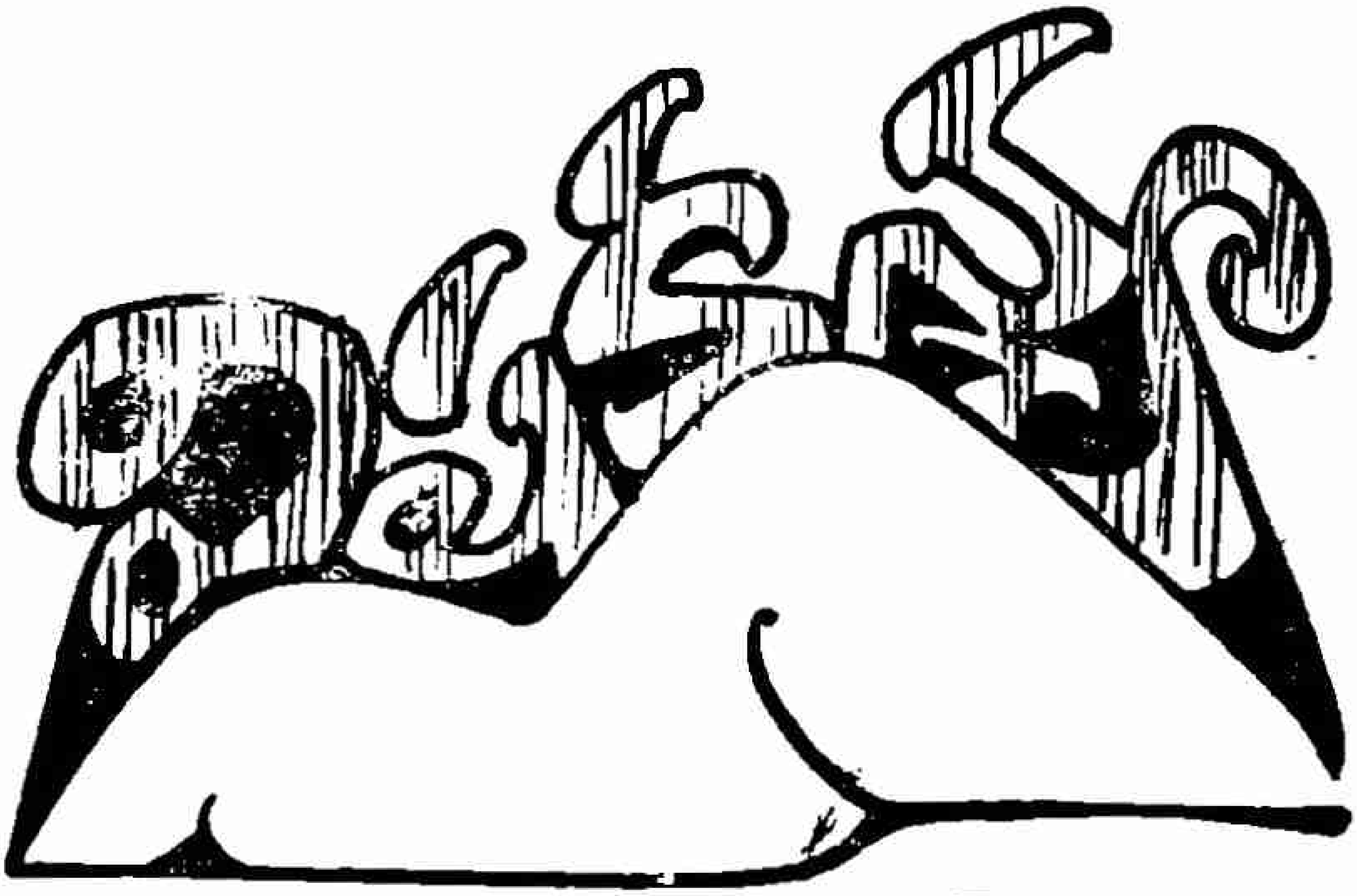

• బొమ్మిడిం అప్పారావు

(గత సంచిక తరువాయి)

"సార్, ఆ నాయుడికి కొంతమంది కోయవాళ్ళు మద్దతు నిస్తున్నారని నా అనుమానం. ఎందుకంటే ఆ నాయుడి లారీ మన ఘాట్ రోడ్ వైపునించి కాక మహారాష్ట్రకు చెందిన ఫారెస్టు బార్డర్ నించి వచ్చింది. అందుకే మన గార్డుకి ముందుగా తెలియలేదు" అన్నాడు రాణేదారు మర్నాడు.

రాఘవేంద్రరావు తలూపి, "వాళ్ళెవరో ఆమాకీ తెల్సుకోండి! వాళ్ళు ఎవరయినదీ తెలిస్తే ప్రభుత్వానికి తెలియచేసి శిక్షపడేలా చూద్దాం. కొందర్ని అదుపులోకి తీసుకోగానే తక్కినవాళ్ళకి బుద్ధొస్తుంది" అన్నాడు.

"అలాగే సార్! సర్వే తోటలు దాటి కొంతదూరం పోతే ఏటవాలు కొండ వున్నది. అక్కడ ఓ కోయ గూడెం వున్నది. వాళ్ళకే యెక్కువ అవకాశ

మున్నది."

"సర్వే తోటలు దాటి యున్నదూ మనం వెళ్ళలేదు కదా!"

"అక్కడి కోయవాళ్ళు అప్పుడప్పుడు మన క్వార్టర్స్ పక్కగా ఘాట్ రోడ్ కి వెళ్తూండగా చూశాం. వాళ్ళకి తెలుగు తెలుసు. కొండజాతి యాసలో మాట్లాడుతుంటారు."

"బి వాచింగ్ దోస్ ఫెలోస్! సర్వేతోపు మాత్రం దాటి వెళ్ళొద్దని మనవాళ్ళని హెచ్చరించు. అక్కడ పట్టపగలే పులులు, సింహాలు, తిరుగుతుంటాయని మన ఫిలిప్ చాలాసార్లు చెప్పాడు."

"అవును సార్! మనకి రాత్రిళ్ళు అతి సమీపంగా వినిపించేవి వాటి గర్జనలే!"

"సో బీ కాషస్!"

"ఓ.కే సార్, సెలవు!" తాణేదార్ వెళ్ళిపోయాడు.

అతను వెళ్తూండగానే ఓ అజానుబాహుడైన వ్యక్తి లోనికి వచ్చాడు. జ్వలిత తండ్రి దగ్గరకు రాబోతూ లోపలి గది గుమ్మందగ్గరే ఆగిపోయింది. భీకరంగా వున్న ఆ వ్యక్తివంక పరిశీలనగా చూసింది.

అతనికి దాదాపు ఏభైయేళ్ళుంటాయి. జుట్టు అక్కడక్కడ నెరిసింది. పెద్ద బుగ్గమీసాలున్నాయి. నల్లగా పోతపోసిన కంచు విగ్రహంలా వున్నాడు. కాళ్ళకు మిలటరీ బూట్లున్నాయి. నోట్లో పైపు వెలుగుతోంది. అతని చేత డబుల్ బ్యారెల్ గన్ వున్నది.

రాఘవేంద్రరావు కూచున్న చోట్నుంచి లేవకుండానే సూటిగా అతనివంక చూశాడు.

"అయామ్ మేజర్ వీరేంద్ర!" అన్నాడు ఆ వ్యక్తి.

రాఘవేంద్రరావు హుందాగా తలూపాడు.

"రెండు నెలల క్రితం కొత్తగా వచ్చిన ఆఫీసర్ మీరే ననుకుంటాను?!" అన్నాడు ఆంగ్లంలో నే.

"ఎస్!" అన్నాడు రాఘవేంద్రరావు.

"ఐ బిలాంగ్ టు బళ్లారి!"

"తెలుసు—గతంలో మిమ్మల్ని చూడలేదు గాని, నెలరోజుల క్రితం మీ కోసం కబురు పెట్టాను. మీరు ప్రభుత్వంనించి గాని, మా డిపార్టుమెంటునించి గాని యెలాంటి అనుమతి తీసుకోకుండా అడవిలో ఓ గ్లాస్ హౌస్ నిర్మించారు. దాన్ని వెంటనే రిమూవ్ చెయ్య వలసిందిగా కోరాం. కాని ఈరోజు వరకు మీ నుంచి జవాబు లేదు."

"అవును. ఇదివరకటి ఆఫీసర్ అనుమతి తీసుకున్నాను. జస్ట్ మ్యూచువల్ అండర్‌స్టాండింగ్! ఆయన్ని బాగా సంతోష పెట్టాను కూడా! నాకు హంటింగ్ హాబీ! నెలకి పదిహేను రోజులు యిక్కడ గడుపుతుంటాను. అందుకే గ్లాస్‌హౌస్ కట్టుకున్నాను. మిమ్మల్ని కూడా సంతోష పెడ్తాను...."

"మిస్టర్ వీరేంద్రా!...." రాఘవేంద్రరావు కంఠం ఉరిమింది. "ఎవరితో మాట్లాడుతున్నారో మరచిపోవద్దు. మీరు నన్ను సంతోష పెట్టక్కర్లేదు. గ్లాస్ హౌస్‌ని వెంటనే అక్కడ్నుంచి తొలగించండి. అంతే కాదు, అడవిలో హంటింగ్ నిషిద్ధం! హంటింగ్ కోసమే అయితే మీరీ అడవిలో అడుగుపెట్టడానికే వీల్లేదు. మైండిట్!"

సంభాషణ ఆంగ్లంలోనే సాగుతోంది.

వీరేంద్ర ఎర్రటి కళ్ళు మరింత ఎర్రబారాయి. తీక్ష

ణంగా చూశాడు రాఘవేంద్రరావువైపు.

“బేబీ, రెండు టీ పట్రామ్మా!” అంటూ లోపలికి కేక పెట్టాడు రాఘవేంద్రరావు.

బీరేంద్ర కుర్చీలోంచి లేవబోయాడు.

“ప్లీజ్, బి సీటెడ్! హేవ్ సమ్ టీ!” అన్నాడు రాఘవేంద్రరావు చిన్నగా నవ్వుతూ.

సరిగ్గా అప్పుడే జ్వలిత రెండు టీ కప్పుల్తో అక్కడికి వచ్చింది. బీరేంద్ర ఆమెవైపే గుడ్లప్పగించి చూస్తూ వుండిపోయాడు. జ్వలిత మౌనంగా కప్పులు టీపాయ్‌మీద పెట్టేసి లోనికి వెళ్ళిపోయింది. సంస్కారహీనంగా ఆ పెద్దమనిషి తనవంకే యెగాదిగా చూడటం ఆమెకు చిరాకు కలిగించింది. తండ్రి కోసం అవన్నీ భరించింది. తమపై అథార్టీ చలాయించబోతున్న ఆ వ్యక్తికి తండ్రి అతిథి మర్యాదలు చేయటం ఆమెకు నచ్చలేదు. కాని తండ్రి గొప్ప సంస్కారవంతుడని ఆమెకు తెలుసు. శత్రువునయినా తన సరసన కూర్చోబెట్టి సహపంక్తిన భోజనం పెట్టిస్తాడు!

బీరేంద్ర టీ కప్పు అందుకుని సిప్ చేసి, టీపాయ్‌మీద పెట్టేస్తూ, “మరోసారి బాగా ఆలోచించుకోండి! నా గ్లాస్‌హౌస్‌వల్ల మీకేలాంటి ఆటంకమూ లేదు. అది మీకు అడ్డుగా లేదు. ఇక రూల్సంటారా, చెప్పానుగా మ్యూచువల్ అండర్‌స్టాండింగ్! వస్తాను” అంటూ లేచాడు.

“ప్లీజ్ రిమూవ్ వితిన్ ఎ వీక్!” అన్నాడు రాఘవేంద్రరావు సూటిగా.

బీరేంద్ర వెనక్కి తిరిగి రాఘవేంద్రరావు వంక సూటిగా చూసి పెద్ద పెద్ద అంగలు వేసుకుంటూ వెళ్ళి

పోయాడు.

జ్వలిత తండ్రిని సమీపించి. "ఎందుకు డాడీ, ఇలాంటి వ్యక్తులతో మనకు పేచీ? చూసీచూడనట్టే పోతే మంచిదేమో," అన్నది.

రాఘవేంద్రరావు చురుగ్గా చూశాడు కూతురివంక. "చూడమ్మా, నా కడుపున పుట్టిన బిడ్డ యిలా పిరికితనంతో బేలగా మాట్లాడుతుందని ఎన్నడూ భావించలేదు. ఈరోజు వీడు, రేపు మరొకడు, ఎల్లుండి ఇంకొకడు—అడవి నాక్రమించుకుంటూరు. అటవీ సంపదని కొల్లగొడతారు. మాకు ప్రభుత్వం జీతమిస్తున్నది ఇలాంటి స్వార్థపరులతోను అవినీతిపరులతోను చేతులు కలిపి ప్రజా ధనాన్ని కొల్లగొట్టమని కాదు, కాపాడమని! నా విధి నిర్వహణలో నా ప్రాణాలే పోతలసివచ్చినా వెనుదీయను. ఇలాంటి మకురుగొడ్లకెలా బుద్ధి చెప్పాలో నాకు బాగా తెలుసు!" అన్నాడు.

జ్వలిత సిగ్గుపడింది. "సారీ! డాడీ! కన్న తండ్రి పట్ల స్వార్థం నా చేత అలా మాట్లాడించింది. అంతే! మీరు మీ డ్యూటీస్‌పట్ల ఎంత సిన్సియరో, ఎంత రిజిడో నాకు తెలుసు! నన్ను క్షమించు!" అన్నది.

రాఘవేంద్రరావు మందహాసం చేసి, "నీ కాలేజి విశేషాలేమయినా చెప్పమ్మా!" అన్నాడు మాటమారుస్తూ.

"డాడీ! మరి అడవిలోకి వెళ్దామా?"

"చెట్లు, గుట్టలు తప్ప చూడటానికేముందమ్మా? అయినా అడవి ఆల్ మోస్టు చూసేసినట్టే!"

"అటవి జంతువుల్ని చూశ్లేదుగా....!"

"ఇక ఆ ఆలోచన విరమించుకో అమ్మా!"

"అంతేనా డాడీ!"

"రిస్క్ తీసుకోకూడదు బేబీ, తెలీకపోతే యేమో గానీ, అక్కడ క్రూరమృగాలున్నాయని తెలిసి తెలిసి వెళ్ళటం ప్రమాదం!"

"నీ యిష్టం డాడీ!"

"నిరాశపరుస్తున్నానని బాధపడుతున్నావా బేబీ!"

"లేదు డాడీ! నువ్వెందుకు వద్దంటున్నావో తెలుసు కదా! కాలక్షేపం కావటంలేదు!"

"క్యాసెట్సన్నీ కొత్తవే కదమ్మా! నీ అభిమాన రచయితల నవల్సుకూడా తెప్పించాను. ఇంకా యేం కావాలో చెప్పు, సిరిపూర్ నించి తెప్పిస్తాను."

"ఇంకేమొద్దు డాడీ!"

"మధ్యాహ్నం కాన్ఫరెన్స్ కి వెళ్తున్నానమ్మా! రెండు రోజుల్లో తిరిగివస్తాను."

"ఎక్కడికి డాడీ....!?"

"వరంగల్!"

"మరి నువ్వు లేకుండా...."

"మా స్టాఫ్ అంతా వున్నారు కదమ్మా! నేను, డ్రైవర్, అటెండర్ మాత్రం వెళుతున్నాం. ఠాణేదార్ గోపాల్, గార్డు ఫిలిప్, కుక్ వీరయ్య నిన్నుమల్ని అను క్షణం కనిపెట్టుకొని వుంటారు."

"అయినా ఇంత సడన్ గా చెప్తున్నావేమిటి డాడీ! నేనొచ్చినప్పట్నుంచీ కాన్ఫరెన్స్ సంగతే ఎత్తలేదుగా నా దగ్గర!"

"ముందే చెపితే హైద్రాబాద్ వెళ్ళిపోతానని బెదిరిస్తావని!"

"అది సరైన కారణం కాదని నాకు తెలుసు!"

"నీ దగ్గర నిజం దాస్తే లాభం లేదమ్మా.... మొదట

మన తాణేదార్ గోపాల్ ని పంపించాలనుకున్నాం. అయితే నిన్న రాత్రే నిర్ణయం తీసుకున్నాను—నేనే వెళ్ళి రావాలని! ముఖ్యంగా నాయుడి ఆగడాల గురించి, ఈ బీరేంద్ర దురాక్రమణ గురించి, యింకా మరికొన్ని ముఖ్యమైన విషయాలు—నేనే స్వయంగా మాట్లాడాలనుకొంటున్నాను."

"తప్పదా డాడీ!"

"తప్పదు బేబీ! మొదట్లోనే ఈ నిజాల్ని మాకెందుకు చెప్పలేదని డైరెక్టర్సు అడిగితే యేమని సమాధానం చెప్పకోను! అది నా ప్రిన్సిపుల్స్ కే వ్యతిరేకం. తల వంచుకునే పరిస్థితి రానివ్వను."

జ్వలిత మౌనంగా వుండిపోయింది.

ఆ మధ్యాహ్నం రాఘవేంద్రరావు మరునాడు జరగబోయే కాన్ఫరెన్సుకి బయల్దేరి వెళ్ళాడు.

• • •

మర్నాడు జ్వలితకేమీ తోచలేదు. కాసేపు రికార్డులు విన్నది. కాసేపు పత్రికలు తిరగేసింది. చాలా బోర్ అనిపించింది. తండ్రి మర్నాటికిగాని తిరిగి రాడు! తల్లి కూచోబెట్టి ఎక్కడలేని పిండివంటలు చేసేసి తినమని బలవంతం చేస్తోంది. ఆకల్లేదని చెప్పినా, తినలేనని మొత్తుకున్నా ఆమె వినటంలేదు.

జ్వలిత చెప్పులు వేసుకొని, "అమ్మా, కాసేపు అలా బయట తిరిగొస్తాను!" అన్నది.

సుభద్రమ్మ భయంగా బయటికి తొంగిచూసి, "ఇప్పుడెక్కడికే అమ్మా! ఇది హైదరాబాదు సిటీకాదు, అడవి! పురుగు పుట్రా యథేచ్ఛగా తిరుగుతుంటాయి. అసలే మీ నాన్నగారు లేరాయె! ఇప్పుడొద్దులే తల్లీ!"

అన్నది.

"ఎంత సేపు, ఓ అరగంటలో తిరిగొచ్చేస్తా!"

"ఫిలిప్ ని తోడు తీసుకు వెళ్ళు, వీరయ్యని పంపించనా?"

"ఒద్దొద్దు, నే నేం చంటిపిల్లను కాదు; ఒక్కర్తినీ వెళ్ళిరాగలను."

జ్వలిత హడావిడిగా బయటికొచ్చేసింది. ఇంకా అక్కడే వుంటే సిబ్బంది నందర్నీ తనవెంట పంపిస్తూందేమోనని భయంవేసిందామెకు. వెంట కెమెరా తీసుకు వెళ్ళటం మరచిపోలేదు.

అపురూపమైన దృశ్యం కనిపించినప్పుడల్లా దాన్ని ఫిల్ముమీద ముద్రిస్తూ వచ్చింది. ప్రకృతి ఒడిలో పరవశిస్తూ ఆమె చాలా దూరం నడుస్తూ వెళ్ళింది. దార్లో ఆమెకు కుందేళ్ళు, అడవి బాతులు, పురి విప్పి ఆడే నెమళ్ళు, రంగు రంగుల పక్షులు, వాటి శ్రావ్యమైన కూతలు ఆహ్లాదంగా, మనోరంజకంగా కనిపిస్తూ వినిపించాయి.

ఎక్కడ్నుంచో లారీ శబ్దం వినిపించి ఆగిపోయింది జ్వలిత. అడవికి అవతలివైపునించి దూసుకుంటూ వచ్చిందో లారీ. పెద్ద మర్రిచెట్టు వెనక దాక్కొని చూసింది జ్వలిత.

లారీ సరాసరి ఓ కలపలాట్ దగ్గరకు వెళ్ళి ఆగింది. కేబిన్ లో ముగ్గురు వ్యక్తు లెవరో వున్నారు. బాడీలో నలుగురు మనుషులున్నారు. అంతదాకా కలపలాటు పక్కనున్న నలుగురు వ్యక్తులు లారీని చూసి బయటకొచ్చారు.

కేబిన్ లోనించి దిగిన వ్యక్తిని చూసి త్రుళ్ళిపడింది జ్వలిత. బుంగమీసాలతో, నెత్తురు ముద్దల్లా వున్న కళ్ళతో లావుగా పొడవుగా క్రూరంగా వున్నాడతను.

అలాంటి వ్యక్తి గురించి తండ్రి మెన్నోసారి వర్ణించి చెప్పాడు. అతని పేరు యేదో వున్నది; గుర్తు రావటం లేదు.

కలపలాటు పక్కనున్న వ్యక్తుల్లో ఒకడు ముందుకొచ్చి, "చెందనం సిద్దంగుండది నాయుడ్గోరా!" అన్నాడు.

జ్వలితకు వెంటనే అతని పేరు నాయుడని స్ఫురించింది. నాలుగు రోజుల క్రితం తండ్రిచేత చీవాట్లు తిని వెళ్ళిన నాయుడు ఇత నేనన్నమాట! తండ్రి లేకుండా చూసి మళ్ళీ వచ్చాడు.

నాయుడు ఆ వ్యక్తి భుజం తట్టి, "సెభాష్ రా సింగా! మీ గూడెపోళ్ళ కోసమని రంగు రంగుల పూసల పేర్లు, రిబ్బన్లు, సిలుకు గుడ్డలు యింకా నువ్వడిగినవన్నీ తెచ్చినాం. తీసుకపో!" అన్నాడు.

ఆ వ్యక్తి, సింగడు — ఆనందంగా తన వెంటనున్న ముగ్గుర్ని వెంట పెట్టుకుని లారీ దగ్గరకు వరుగెత్తాడు.

జ్వలిత చాలా వేగంగా ఆలోచిస్తోంది. ఆటవికుల సాయంతో నాయుడు చందనం చెక్కల్ని అక్రమంగా రవాణా చేయబోతున్నాడు. వేలకి వేల ఖరీదుచేసే చందనాన్ని క్షణాల్లో అడవి నుంచి దాటించబోతున్నాడు. తండ్రిలేడు. ఇలాంటి స్థితిలో ఆ తండ్రి కన్నకూతురిగా ఆ న్యాయాన్ని ఎదిరించవలసిన బాధ్యత తన మీద వున్నది! కాని తను అబల, ఒంటరి స్త్రీ. వాళ్ళు దాదాపు పదిమంది మొరటు మొగాళ్ళు!

వెంటనే తానేదారుకి, ఫారెస్ట్ గార్డు ఫిలిప్‌కి తెలియ జెయ్యాలి. వాళ్ళు వచ్చినా యీ నాయుడు లొంగుతా డనే నమ్మకం లేదు! అయినా తన ప్రయత్నం తను చెయ్యాలి! కెమెరాతో ఆ దృశ్యాన్ని ఫోటో తీసింది.

పగలే కాబట్టి ఫ్లాష్ అవసరం లేకపోయింది.

జ్వలిత చెట్టుపక్క నుంచి మెల్లగా మరో చెట్టు చాటుకు ఒంగి నడుస్తూ వెళ్ళింది. సరిగ్గా అప్పుడే ఆమె ముందు నుంచి ఎండుటాకులమీద జరజరా పాక్కుంటూ ఓ నల్లత్రాచు వెళ్తూ కనిపించింది.

జ్వలిత గుండె ఒక్క క్షణం ఆగి కొట్టుకున్నది. పొర పాటున దాని తోక తొక్కితే కస్సున కాటందుకుని వుండేది!

చెట్లమధ్య గుబురుగా పిచ్చిమొక్కల పొదలు భయం కరంగా పెరగిపోయి వున్నాయి. వాటి వెనకగా చాటు చేసుకుంటూ మెల్లగా క్వార్టర్స్ వైపు జరుగుతోంది జ్వలిత.

ఓ పక్క లారీ లోడ్ అయిపోతోంది. తను వెంటనే వెళ్ళి వాళ్ళను తీసుకురాకుంటే లారీ తప్పించుకు వెళ్ళి పోతుంది!

జ్వలిత అప్పుడే చిన్న పొరపాటు చేసింది. వేగంగా వెళ్ళటానికి పరుగెత్తపోయింది. ఆమె కట్టుకున్న ఎర్ర చీర తన ఉనికిని దాచుకోలేక పోయింది. సింగడి కళ్ళలో పడిపోయింది.

"నాయుడ్దొరా, యెవత్తో ఆడది!" అంటూ అరిచాడు సింగడు.

నాయుడుతో బాటు అందరూ ఉలిక్కిపడి చూశారు. జ్వలిత చీర కొంచెం యెత్తిపట్టుకుని పరుగు పెడుతోంది.

"అది ఆఫీసర్ కూతురు బాబూ!" అన్నాడు పని వాళ్ళలో ఒకడు.

"ఉహుఁ! అలాగా. అది యింకా ప్రమాదం. రేయ్

సింగా, నువ్వే తగినోడివి. దాన్ని ప్రాణాలతో ఒదలకు" అన్నాడు నాయుడు.

"ఒగ్గను!" అంటూ బాణంలా దూసుకుపోయాడు సింగడు. వాడి చేతిలో యెలాంటి ఆయుధం లేదు. అయినా వాడి కాలు ముందుకే సాగిపోయింది.

వెనుకనుంచి యెవరో తరుముకురావటం గుర్తించింది జ్వలిత. బాణంలా దూసుకొస్తున్న ఆ కోయ యువకుడ్ని వెంటనే గుర్తుపట్టింది.

సింగడు మరింత దగ్గరగా వచ్చేశాడామెకి. చేయి చాచి పట్టుకోపోయాడు. సరిగ్గా అప్పుడే రాణేదార్ జ్వలితను వెతుక్కుంటూ వస్తున్నాడు. జ్వలితను వెంబడిస్తున్న సింగడ్ని చూశాడు.

"ఒరేయ్!" అంటూ పెద్దగా అరిచాడు రాణేదార్ గోపాల్.

అంతే! సింగడు అదే వేగంతో వెనుతిరిగి పారిపోయాడు.

జ్వలిత తను చూసిన దృశ్యం గురించి గబగబ చెప్పింది. గోపాల్ పరుగెత్తికెళ్ళాడు పరుగెత్తుతూనే "మీరు ఫిలిప్ కి కబురు చెప్పండి అమ్మాయిగారూ!" అంటూ అరిచి చెప్పాడు.

జ్వలిత ఫిలిప్ కోసం పరుగెత్తింది. దార్లో ఆమె చీర, లంగా ముళ్ళకంచెలకు పొదలకు చుట్టుకుని చాలా చోట్ల చిరుగులు పడిపోయింది. రాళ్ళు గుచ్చుకుని గాయాలయ్యాయి. చెప్పులతో పరుగెత్తలేక వాటిని దార్లో ఓ చోట వదిలేసింది. తను చేసినపని యెంత పొరపాటో, ఆ అడవిలో చెప్పుల్లేకుండా నడవటం ఎంత దుస్సాధ్యమో

తెలిసివచ్చిందామెకి.

గోపాల్ వెళ్ళేసరికి లారీ చాలావరకు లోడ్ అయిపోయింది.

“మిస్టర్ నాయుడూ! లారీ వెంటనే అన్‌లోడ్ చేయించు!” అన్నాడు గోపాల్ బిగ్గరగా.

నాయుడు క్రూరంగా నవ్వాడు.

“ఓరి పిచ్చివాడా! మీ బాస్‌లాగా నువ్వు పొగరుబోతోడివేరా! ఏటి అన్‌లోడ్ చేయించాలా? లారీనా, నిన్నా?”

నాయుడితో పాటు అతని మనుషులంతా పకలబడి నవ్వారు.

గోపాల్ కోపంతో “నోర్ముయ్యి” అంటూ హుంకరించాడు.

నాయుడు మరుక్షణం సుడిగాలిలా దూసుకుని వచ్చి గోపాల్ రెండు చెంపలు చెళ్ళున చరిచాడు. గోపాల్ చేతిలో ఎలాంటి ఆయుధమూ లేదు. నేలమీదికి ఒంగి పొడవుపాటి వెదురు బొంగు నందుకున్నాడు. నాలుగు దెబ్బలు వేశాడు నాయుడి నెత్తిమీద. రెండు తగిలాయి రెండు తప్పించుకున్నాడు.

అయితే ఉత్తరక్షణంలో లోడ్ చేస్తున్న నాయుడు మనుషులు ఆటవికులు చేతికందిన కర్రలతో పొడవాటి చందనం చెక్కలతో గోపాల్ మీద విరుచుకుపడ్డారు.

గోపాల్ వాళ్ళ ధాటికి నిలబడలేక పోయాడు. తూలి నేలమీద వెల్లకిలా పడిపోయాడు.

అంతే! ఒక్కసారిగా అతని శరీరాన్ని శత్రువుల ఆయుధాలు నజ్జు నజ్జు చేసేశాయి.

“అబ్బా....” అంటూ గోపాల్ అంతిమశ్వాస వదిలే

కాడు.

"ఒరే, వీడ్ని లారీలో చెక్కలమీద పడేసి పైన చందనం చెక్కలు పేర్చెయ్యండిరా" అంటూ ఆజ్ఞాపించాడు నాయుడు.

మరుక్షణం గోపాల్ శవంతో లారీ రివ్వున సాగుతు పోయింది. సింగడు, అతనితోటి ఆటవికులు క్షణాల్లో సర్వేతోపు దాటి మాయమైపోయారు.

ఫిలిప్, కుక్ వీరయ్య, వాచ్‌మన్ అక్కడికొచ్చే సరికి లారీ వెళ్ళిపోయింది. గోపాల్ ఎక్కడా కనిపించలేదు. వాళ్ళు ఆశ్చర్యంగా ఆ ప్రదేశమంతా వెతుకుతుండగా వెనుకనుంచి జ్వలిత వచ్చేసింది. ఆమెను క్వార్టర్స్ వదలి రావద్దని చెప్పివచ్చారు ఫిలిప్ బృందం. అయినా ఆమె ఊరికే వుండలేక వారి వెనక బయలేరింది.

"మీరెందు కొచ్చారమ్మా, రావద్దన్నాం కదా!" అన్నాడు వీరయ్య.

"ఫరవాలేదు. గోపాల్ ఏరీ?" అడిగింది జ్వలిత.

"అదే అర్థం కావటంలేదు అమ్మాయిగారూ!" అన్నాడు వాచ్‌మన్.

"ఏమిటి, యిక్కడ రక్తం మరకలు ఎవరివి?" జ్వలిత వంగి నేలమీద పరీక్షగా చూసింది.

"అవును, రక్తం మరకలే! ఇవిగో పక్కన రక్తంతో తడిసిన కర్రలు, చెక్కలు వున్నాయి" ఫిలిప్ అరిచి చెప్పాడు.

"అయితే గోపాల్‌ని వాళ్ళు...." జ్వలిత అర్థోక్తిలోనే ఆగిపోయింది.

అందరూ ఒకరి ముఖాలొకరు భయం భయంగా

చూసుకున్నారు!

ఫిలిప్ మోకాళ్ళమీద కూచుని 'క్రాస్' వేసు కున్నాడు, గుండెలమీద చేతులు వేసుకుని.

"మరి, గోపాల్ శరీరం ఇక్కడెక్కడో వుండాలి కదా?" జ్వలిత పరిసరాల్ని గమనిస్తూ అన్నది.

అప్పటికే ఫిలిప్, వీరయ్య, వాచ్‌మన్ ప్రతి పొద, గాలించి వచ్చారు. ఎక్కడా గోపాల్ శరీరం కనిపించ లేదు—గోపాల్‌ని చంపేశారని వాళ్ళందరికీ మనసులో నిర్ధారణ అయిపోయింది. కాని పైకి చెప్పుకోవటానికి ఒక్కరూ సాహసించలేకపోతున్నారు.

"మీ తాణేదార్ యేమయిపోయాడో నే చెప్పనా?" అన్న మాటలు వినిపించి అందరూ దిగ్గున తలలు తిప్పి చూశారు.

ఎదురుగా బీరేంద్ర! ఎంతో నిర్లక్ష్యంగా నడుస్తూ, చేతో గన్ పట్టుకుని కోరిగా చూస్తూన్నాడు.

జ్వలిత అతనివంక చూసి వెంటనే చూపు తిప్పుకుంది. బీరేంద్ర ఆమెని తినేసేలా చూస్తున్నాడు. తన తండ్రి కన్న వయసులో పెద్దవాడై వుండీ కూడా పరాయి ఆడ పిల్లవైపు కాముక దృష్టితో చూస్తూన్న ఆ మేజర్ పట్ల జుగుప్స, అసహ్యం కలిగాయా మెకు.

ఫిలిప్ చేతిలోని గన్ మీద అతని చేతులు బిగుసు కున్నాయి. ఎన్నాళ్ళుగానో తమకు పెద్ద సమస్యగా తయారయిన మేజర్ వంక ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు ఫిలిప్!

"నాయుడు, అతని మనుషులు మీ తాణేదార్‌ని బహుమానంగా తీసుకువెళ్ళారు" ఇంగ్లీషులో చెప్పాడు బీరేంద్ర.

"ఏమిటి మీరంటున్నది?"

"అర్థంకాలేదా? నాయుడిమీద పెద్ద హీరోలా ఉత్త కర్రముక్కతో ఫైట్ చేయభోయాడు మీ లాకేదార్. అంతే, చంపేసి తమ వెంట శవాన్ని తీసుకుపోయారు వాళ్ళు!"

అందరూ నిశ్చేష్టులై నిల్చుండిపోయారు. శవాన్ని కూడా వదలకుండా తీసుకుపోయారా? ఆ నాయుడెంత రాక్షసుడు?....

"అయితే, మీరందరూ చోద్యం చూస్తూ కూర్చున్నారా? నాయుడ్ని యెదిరించి బుద్ధి చెప్పలేకపోయారా? ఇదేనా మీ మిలిటరీ న్యాయం?" ఆవేశంగా అడిగాడు ఫిలిప్.

మేజర్ ఫక్కున నవ్వి, "మీ ఆఫీసర్ నా మీద నే కత్తి దూశాడు కదా? అతని స్టాఫ్‌ని నే నెందుకు రక్షించాలి? అనవసరంగా ఆ నాయుడితో నే నెందుకు శత్రుత్వం పెట్టుకోవాలి?" అన్నాడు.

జ్వలితకు కోపంతో ఒళ్ళు దహించుకుపోయింది. "మిస్టర్ మేజర్! మా నాన్నగారిమీద కక్షతో ఓ నిండు ప్రాణాన్ని పదిమంది రాక్షసులు నిలువునా తీసేస్తుంటే చూస్తూ వినోదం చూడటం మానవత్వ మనిపించుకోదు" అన్నది.

మేజర్ ముఖం ఎర్రబడింది. "నీ ఫాదర్ రూల్స్ మాట్లాడేడు కదా! లేకుంటే ఆ నాయుడి లాంటివాళ్ళని పదిమందిని ఊచకోతగా నరికెయ్యగలను. కాని కల్పించుకోను. నే నీ అడవి కొచ్చింది జంతువుల్ని వేటాడటానికి మనుషుల్ని కాదు!" వక్రంగా నవ్వాడు.

జ్వలిత యేదో చెప్పభోతే వీరయ్య ఆమెను వారించి,

"పదండి అమ్మాయిగారూ! ఈ పెద్దాయన్తో వాదన మనకి అనౌసరం. రేపు పెద్దయ్యగారు రొచ్చాక చెప్పుదాం, పదండి. అమ్మగారు మీ కోసం బెంగ పెట్టుకుంటారు" అన్నాడు.

జ్వలిత కొద్ది క్షణాలు అక్కడే నిల్చుండిపోయింది. అంతిక్రితంవరకు జీవంతో వుండిన గోపాల్ ఈ క్షణంలో నిర్జీవుడు! అతని నిలువెత్తు విగ్రహం ఇంకా ఆమె కళ్ళముందు మెదుల్తూనే వున్నది! తను చెప్పాకనే, అతను నాయుడి మీదికి నిరాయుధంగా పోరాటానికి వెళ్ళిపోయాడు. సమయానికి ఫిలిప్ వచ్చివుంటే అతని ప్రాణాలు పోయుండేవి కాదు!

అతని ఆత్మశాంతికి ప్రార్థిస్తున్నట్లు రెండు నిమిషాలు అలానే వున్నాక ముందుకి కదిలింది. వెనుకనుంచి మేజర్ కళ్ళు తనని నఖశిఖ పర్యంతం ఎక్స్రే తీస్తూంటాయని ఆమెకు తెలుసు. ఆమె మనసంతా విషాదంతో నిండిపోయింది. తండ్రి రాగానే నాయుడిమీద ప్రతీకారం తీర్చుకోవాలి! అలాగే బీరేంద్రని తక్షణం అడవినుంచి వెళ్ళగొట్టించాలి! అతని అద్దాల మందిరాన్ని నేలమట్టం చేయించాలి.

ఆమె మనసు యిల్లు చేరేవరకూ కుత కుత లాడ్తూనే వున్నది.

* * *

మర్నాడు రాఘవేంద్రరావు రాగానే గోపాల్ మరణవార్త తెలియజేసింది జ్వలిత.

స్థాణువులా నిల్చుండిపోయాడు రాఘవేంద్రరావు. గోపాల్ నిజాయితీకి, నీతికి నిలబడే మనిషి. ఇదివరకటి ఆఫీసర్తో అతనికి మనస్పర్థలు రావటానికి కారణం—ఆ

ఆఫీసర్ అవినీతికి, గోపాల్ నీతికి ప్రతినిధులు కావటమే! ఆ ఆఫీసర్ బదిలీ అయి వెళ్తూ గోపాల్ మీద చాలా చెడ్డగా రాసి వెళ్ళిపోయాడు. కాని డైరెక్టరేట్ లో గోపాల్ కి మంచి చరిత్ర వుంది! అందుకే అతనిమీద ఎలాంటి చర్య తీసుకోబడలేదు.

ఫిలిప్ కొత్తగా బదిలీ అయివచ్చాడు. తనకన్న పది హేనురోజుల ముందు! అయితే అతను గోపాల్ కన్న స్ట్రిక్ట్ అని ఆదిలోనే గ్రహించాడు తను. గోపాల్ ని, ఫిలిప్ ని రెండు కళ్ళలాగా చూసుకొంటున్నాడు రాఘవేంద్రరావు.

కొద్ది క్షణాలవరకు ఆ షాక్ నించి తేరుకోలేదు రాఘవేంద్రరావు.

ఆ తర్వాత అతని నోటినించి ఒకే మాట బయట పడింది. "నాయుడూ! నీ అంతు చూస్తాను!"

జ్వలిత మనసులోను అదే మాట ప్రతిధ్వనించింది.

"మిస్టర్ ఫిలిప్! అడవిలోకి బయటున్నించి ఈగ కూడా దూరటానికి వీల్లేదు. మనవాళ్ళందర్నీ కీలకమైన స్థానాల్లో వుంచి రాత్రింబవళ్ళు కాపలా కాయండి. అదనంగా స్టాఫ్ కావాలని నిన్న కాన్ఫరెన్స్ లో చెప్పాను. రెండు మూడు రోజుల్లో స్టాఫ్, మందుగుండు సామాను వస్తాయి. వీరేంద్ర కోసం స్పెషల్ ఆర్మ్ డ్ పోలీసు వస్తుంది. మేళతాళాలతో సాగనంపుతారు" అన్నాడు రాఘవేంద్రరావు.

అతని చుట్టూ స్టాఫ్ అందరూ చేతులు కట్టుకుని నించు న్నారు.

"నేను రేపు ఉదయం ఢిల్లీ వెళ్లాలనుకొంటున్నాను. గోపాల్ హత్య గురించి యిన్ఫర్మేషన్ యిచ్చివస్తాను.

నాయుడి అడ్రసు యెవరికయినా తెలుసా?" అడిగాడు రాఘవేంద్రరావు.

"గోపాల్ ఒక్కడికే తెలుసు సార్! కాని యిప్పుడతను లేడు" వాచ్‌మన్ చెప్పాడు.

"ఇంకెవరికీ తెలియదా?"

"వరంగల్ అని తెలుసు సార్! వరంగల్ వెళ్తే తెలియకపోదు."

"సరే, ఆ సంగతి పోలీసులే చూసుకుంటారు. యెన్నాళ్ళు తప్పించుకోగలడు? అలవాటుపడ్డ వక్రదారి కాయక మానదు! రెడ్ హాండెడ్‌గా పట్టుకుంటాను!" అన్నాడు రాఘవేంద్రరావు.

గోపాల్ మరణం అతన్ని బాగా కుంగదీసింది. అదే సమయంలో అతని రక్తాన్ని మరిగించింది. నాయుడు, వీరేంద్ర నరరూప రాక్షసుల్లాగా, తన సామర్ధ్యాన్ని సవాల్ చేస్తూన్న ప్రత్యర్థుల్లా కనిపిస్తూన్నారు. వికటాట్టహాసం చేస్తూ అతని మీదకి విరుచుకుపడుతున్నట్టు తన అసమర్థతను వేలెత్తి చూపుతున్నట్టు అనిపించింది రాఘవేంద్రరావుకి.

జ్వలిత ఆ తర్వాత చెప్పింది. "డాడీ! ఇక నాలుగు రోజులే వున్నాయి నా సెలవులు. వెళ్ళాలి!"

రాఘవేంద్రరావు ఆవేశం, ఆ మాటకి చాలావరకు తగ్గింది. "అలాగేనమ్మా! నేను రేపు వరంగల్ వెళ్ళి వచ్చాక వెళ్దువులే....ఏమిటో నువ్వొచ్చావేగాని నీతో పట్టుమని రెండు రోజులు గడిపింది లేదు. మా ఫారెస్టు వ్యవహారాల్లోనే సరిపోయింది" అన్నాడు కూతురి వంక ప్రేమగా చూస్తూ.

అన్నట్లుగానే మరునాడు రాఘవేంద్రరావు బయల్దేరి

వరంగల్ వెళ్ళిపోయాడు. జ్వలిత మళ్ళీ ఒంటరితనం ఫీలయ్యింది.

అప్పుడు గుర్తు వచ్చిందామెకు—క్రితంరోజు తీసిన ఫిల్ము సంగతి! వెంటనే యింట్లో ఓ గదిని డార్క్ రూంచేసి ఫిల్మ్ డెవలప్ చేసింది. నాయుడు లారీ లోడింగ్ చేస్తూండగా తీసిన స్నాప్ చాలా స్పష్టంగా వచ్చింది. అది కలర్ ఫిల్ము. ప్రింట్లు వేయడం తనకొచ్చు గాని, అందుక్కావలసిన పరికరాలు లేవు. నాయుడ్ని ప్రభుత్వానికి అప్పగించటానికి ఆ స్నాప్ చాలా ఉపయోగపడుతుంది! హైద్రాబాద్‌లో ప్రింట్లు వేయించి తండ్రికి పంపించాలి.

ఫిల్ములో ముద్రించబడ్డ ప్రకృతి దృశ్యాలు చూడగానే ఆమె మనసు మళ్ళీ ఫోటోలు తియ్యాలనే దృఢమైన కోరికకు వశమయిపోయింది. సూట్‌కేస్ వెతికి చూసింది రీల్సుకోసం. ఒకే ఒక రీల్ వున్నది. తల్లితోను, తండ్రితోను కలిసి స్నాప్స్ తీసుకోవాలని దాన్ని దాచి వుంచింది. సగం రీలు వాడేసి తక్కినది దాచిపెట్టాలి అనుకున్నది.

తల్లి అభ్యంతరపెట్టింది అడవిలోకి వెళ్ళొద్దని. కాని జ్వలిత వినలేదు. ఒక్క అరగంటలో తిరిగొస్తానని ఆమెకు నచ్చచెప్పి బయటపడింది.

ఓ పదిహేను నిమిషాలు అడవిలో తిరిగినా మంచి దృశ్యం ఏదీ దొరకలేదు. దూరంగా నీరెండలో యేదో మెరుస్తూన్నట్లు కనిపించింది. నాలుగడుగులు వేసి చూస్తే అదేమిటో ఆమెకర్థమైపోయింది.

గ్లాస్ హౌస్! వీరేంద్ర కట్టుకున్న అద్దాల యిల్లు అదే అయ్యుంటుంది. ఆమె మనసు కొద్ది క్షణాలసేపు

అతనిపట్ల జుగుప్సతోను, అసహ్యంతోను నిండిపోయింది.

"ఛీ....ఏం మనిషి!" అనుకున్నది.

వెనక్కి తిరిగింది యింటికి వెళ్ళిపోవటానికి.

ఎదురుగా పర్వతంలా నిల్చున్న వ్యక్తిని చూసి ఒక్క క్షణం ఉలిక్కిపడింది.

అతను వీరేంద్ర! క్రూరంగా నవ్వుతున్నాడు. ఆ నవ్వు తోడేలు నవ్వులా వుంది. లేడిమీదకు ఉరకబోయేముందు పులి నవ్విన నవ్వులా వుంది. అతని చేతిలోని రైఫిల్ పిచ్చివాడి చేతిలోని విచ్చుకత్తిలా వుంది.

జ్వలిత అతని పక్కనుంచి తప్పుకొని వెళ్ళబోయింది.

వీరేంద్ర వికటంగా నవ్వాడు.

"హల్లో మిస్, ఏమిటి మిట్టమధ్యాహ్నం అడవిలో విహరిస్తున్నావు?" అన్నాడు ఇంగ్లీషులో.

జ్వలిత చురుగ్గా చూసిందతని వంక.

"ఇటీజ్ అన్నెససరీ టు యూ!" అన్నది తీవ్రంగా.

వీరేంద్ర మళ్ళీ పెద్దగా నవ్వాడు.

"ఇదివరలో అయితే నాకు అనవసరమే గాని, ఇప్పుడు, ఈ సమయంలో చాలా అవసరం. లెటజ్ గో టు అవర్ గ్లాస్ హౌస్, వెల్ కం!"

"హద్దు మీరుతున్నారు మేజర్!"

"నో, నో. ఫ్రెండ్లీగా ఆహ్వానిస్తున్నాను. నా గృహం పావనం చేస్తావని ఆశ!"

"దారి విడువ్. నేను వెళ్ళాలి!" తనూ ఏకవచనంలోనే మాట్లాడింది జ్వలిత ఆంగ్లంలో.

"అలాగే వెళ్ళిపోదువు గాని! నా ఆహ్వానం మన్నించటం నీ కనీస ధర్మం."

"వాదన అనవసరం!" అతని పక్కనుంచి పోవలు,

ముళ్ళకంచెలు వున్నాయి. వాటిని దాటుకుని వెళ్ళటం కష్టం. అందుకే దారి కడ్డుగా నిల్చుని వున్న మేజర్‌ని సౌమ్యంగా అడిగింది తప్పుకోమని.

వీరేంద్ర విలాసంగా నవ్వాడు.

"కమాన్ డియర్!" అంటూ ఆమె జబ్బ పట్టుకొన్నాడు.

జ్వలిత ఈడ్చి అతని చెంపమీద కొట్టింది. ఆమె శరీరం అవమానంతో, క్రోధంతో ఒణికిపోతోంది. భయం వల్ల కాదు. ఆమె కళ్ళలో నీరు తిరిగింది, పిరికితనంతో కాదు—పరాభవంవల్ల.

మేజర్ కళ్ళు నిప్పులు కురిపించాయి. అమాంతం ఆమెని రెండు చేతుల్లోను గాల్లోకి లేపి, గ్లాస్ హౌస్ వైపు పెద్ద పెద్ద అంగలు వేసుకుంటూ నడిచాడు. జ్వలిత గింజుకుంటూ 'హెల్ప్ హెల్ప్' అంటూ అరచింది. వీరేంద్ర లెక్క చెయ్యలేదు.

జ్వలిత గుప్పిళ్ళు మూసి అతని వీపుమీద, ముఖంమీద కొట్టింది. చక్కిలిగింత లయినట్టు కిచకిచ నవ్వుకుంటూ అవలీలగా ఆమెను మోసుకుని గ్లాస్ హౌస్ చేరాడు.

జ్వలిత చేసిన ప్రయత్నాలన్నీ విఫలమయ్యాయి. ఆమె కేకలు అరణ్య రోదనమే అయింది.

వీరేంద్ర బాగా తాగివున్నాడు. ఖరీదైన ఫారిన్ విస్కీ వాసన ముక్కుపుటాలను అదరగొడుతోంది. గ్లాస్ హౌస్ లోపల కేంప్ కాట్ పరిచివున్నది. అమాంతం దానిమీద జ్వలితను పడేశాడు.

జ్వలిత స్ప్రింగులా పైకి లేచింది. లేస్తూనే అతని డొక్కలో బలంగా తన్నింది. మేజర్ ఆ దెబ్బకు అదిరి పడ్డాడు. నేలమీద పడిపోబోయి నిలదొక్కుకున్నాడు.

జ్వలితను రెండు జబ్బలు పట్టుకుని కోపంగా కసిగా మీదికి లాక్కున్నాడు. అతని జబ్బమీద గట్టిగా కొరికింది జ్వలిత. ఆమె పళ్ళు దిగి గాట్లు పడి రక్తం చిమ్మింది.

"అబ్బా!" అంటూ జబ్బ పట్టుకున్నాడు బీరేంద్ర.

అతనికి పిచ్చికోపం వచ్చేసింది. గన్ గ్లాస్ గోడకి ఆనించి ఆమెమీదికి లంఘించాడు. ఆమె చీరకుచ్చిళ్ళు లాగటానికి బొడ్డుమీద చెయ్యి వేయబోయాడు.

జ్వలిత యెగిరి అతని గుండెలమీద తన్నింది. ఆడ పులిలా, పడగ విప్పిన కోడెతాచులా కనిపించిందామె మేజర్ కళ్ళకు.

రెండు చేతులతోను ఆమెను చుట్టేసి యెత్తి కేంప్ కాట్ మీద పడేసి చేతులతో లేవకుండా అదిమిపట్టాడు. జ్వలిత అతని పశుబలానికి లొంగదల్చుకోలేదు. అతని ప్రాణం తీయటమో, తన ప్రాణం తీసుకోవటమో యేదో ఒకటి తేలిపోవాలనే కృత నిశ్చయంతో వున్నది!

అతను తనమీద పడబోతున్న సమయంలో పూచి అతని కాళ్ళమధ్య తన్నింది. సున్నితమైన స్థానంలో దెబ్బ తగలగానే బీరేంద్ర విల విల్లాడాడు. ఈ లోపల అతని మొహంమీద తన వాడి గోళ్ళతో రక్కేసింది జ్వలిత.

దెబ్బమీద దెబ్బ తట్టుకోవటం మేజర్ లాంటి వాడికి కూడా సాధ్యం కాలేదు. కాని అతను లెక్క చెయ్యలేదు. ఎలాగయినా ఆ పూట తన పాశవిక కోరికను ఎర చెయ్యాలనే దృఢ సంకల్పంతో మళ్ళీ ఆమెమీద పడ్డాడు.

జ్వలిత తనకి చేతనైన విధంగా అతన్ని ప్రతిఘటి

పోంది. క్షణ క్షణానికి వీరేంద్ర పశుబలం విజృంభిస్తోంది. ఇంకెంత సేపో తను ప్రతిఘటించలేనని అర్థమైపోయిందామెకు.

వీరేంద్ర కర్కశంగా నవ్వుతున్నాడు. విజయగర్వంతో క్రూరంగా ఆమె కళ్ళలోకి చూశాడు. జ్వలిత అందుబాటులో ఆయుధమేదైనా వుందా అని వేయి కళ్ళతో వెతుకుతోంది. నిస్సహాయతతో, ఉక్రోషంతో, ఒక నీచుడి చేతిలో కన్యాత్వం నాశనం కాబోతున్నందుకు జుగుప్సతో, అసహ్యంతో, టెన్షన్‌తో, సతమతమవుతోంది. మరికొన్ని క్షణాల్లో ఆమె జీవితం నాశనం కాబోతుండగా తుపాకీ పేలిన శబ్దం కర్ణకఠోరంగా వినిపించింది.

జ్వలిత సంభ్రమంతోను, వీరేంద్ర అదురుపాటుతోను అటు చూశారు.

ఎదురుగా గన్‌తో ఫిలిప్ నిల్చుని వున్నాడు.

మేజర్ వీరేంద్ర తొట్రుపడ్డాడు.

“వెంటనే ఆమెని వదిలెయ్యి. లేకుంటే నిన్ను కాల్చి పారేస్తాను” అన్నాడు ఫిలిప్.

వీరేంద్ర ఆమెను వదిలి లేచి నుంచుని చేతులు పైకెత్తాడు. అదే అదనుగా జ్వలిత దుస్తులు సర్దుకుని గ్లాస్ హౌస్ బయటికొచ్చేసింది.

“అమ్మాయిగారూ. మీరు వెంటనే యింటికి వెళ్ళిపోండి! వీడి సంగతి నేను చూసుకుంటాను” అన్నాడు ఫిలిప్.

జ్వలిత అప్పటికే మానసికంగాను, శారీరకంగాను బాగా అలిసిపోయి వుండటంవల్ల వెంటనే ఫిలిప్ చెప్పినట్టే చేసింది.

దార్లో ఆమెకు పడిపోయిన కెమెరా దొరికింది. ఇందాకా వీరేంద్ర తన నెత్తుకుపోతున్నప్పుడు మెళ్ళోంచి జారి పడిపోయింది కెమెరా. ఆ హడావిడిలో దాని గురించి పట్టించుకోలేదు. ఖరీదయిన ఇంపోర్టెడ్ కెమెరా అది!

వంగి దాన్ని అందుకున్నది. ఓ పదిమీటర్లు నడిచిందో లేదో వెనక నుంచి గన్ పేలిన శబ్దం, దాని వెనక 'అమ్మో!' అన్న చావుకేక వినిపించాయి.

గుండెలు గుభిల్లు మన్నాయి జ్వలితకు.

ఎవరిదా కేక? చూడగా ఫిలిప్ లా వున్నది! తనిప్పుడేం చెయ్యాలి? ఏం చెయ్యగలదు?

ఆమె వెనుతిరిగి చూసింది. వెనుక దూరంగా వీరేంద్ర పరుగెత్తుకొస్తున్నాడు అతని చేతుల్లో గన్ వుంది! బహుశా ఫిలిప్ ని చంపేసి వుంటాడు తనకోసం పరుగెత్తుకొస్తున్నాడు. అతని గురించి బయట పెట్టకుండా చంపేస్తాడు. అనుమానం లేదు!

జ్వలిత ముందుకు పరుగెత్తింది. క్వార్టర్స్ యింకా చాలా దూరమున్నది. ఇప్పుడెలా? తను క్వార్టర్స్ చేరకుండానే వీరేంద్ర తనని పట్టేసుకుంటాడు. అతని చేతిలో రైఫిల్ వుంది! కాల్చేస్తాడు దూరంనించే!

జ్వలిత ఆలస్యం చెయ్యలేదు. అక్కడ గుబురుగా చెట్లు పెరిగివున్నాయి. చెట్టెక్కేస్తే అతనికి కనిపించదు. అతను వెళ్ళిపోయాక యెప్పుడో చెట్టు దిగి వెళ్ళొచ్చు!

జ్వలిత ఎత్తు తక్కువగా వున్న చెట్టు చూసుకొని చకచకా ఎక్కేసింది. మొదట కాళ్ళు పట్టు చిక్కక జారిపోయినా యెలాగో నిలదొక్కుకొని ఎక్కేసింది. గుబురు మధ్య కూచుని చూస్తోంది. (సశేషం)